

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 283/23
6.3.2024.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Татјане Лемајић и Марије Бошковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Александар Милићевић, адвокат из Новог Београда, Булевар Милутина Миланковића бр. 9ж, против тужених Стамбене заједнице ..., коју заступа пуномоћник Милош Дејановић, адвокат из Београда, ул. Милутина Миланковића бр. 154/6 и Градске општине Нови Београд, коју заступа Градско јавно правобранилаштво, Београд, ул. Тиршова бр. 3, ради утврђења недозвољености извршења, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 6909/19 од 01.11.2021.године, у седници већа одржаној дана 06.03.2024.године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П 6909/19 од 01.11.2021. године, а жалба тужиоца се **ОДБИЈА** као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене Стамбене заједнице ... за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 6909/19 од 01.11.2021. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је недозвољено извршење одређено решењем о иселењу Одељења за грађевинске и комунално-стамбене послове Скупштине општине Нови Београд бр. III-360-907/94 од 15.08.1994.године. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове парничног поступка и то туженој Стамбеној заједници ...

износ од 54.000,00 динара, а туженој Градској општини Нови Београд износ од 31.500,00 динара.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужена Стамбена заједница ... је благовремено дала одговор на жалбу. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражила.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20), Апелациони суд је нашао да жалба тужиоца није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које повреде другостепени суд пази по службеној дужности, нити из тачке 12 истог члана, на коју повреду се неосновано указује у жалби. Изрека првостепене пресуде је разумљива, непротивречи сама себи нити разложима пресуде, а у образложењу пресуде првостепени суд је навео јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем Одељења за грађевинске и комунално-стамбене послове Скупштине општине Нови Београд бр. III-360-907/94 од 15.08.1994. године тужиоцу је наложено да се у року од једног дана по извршности овог решења исели са свим лицима и стварима из заједничке просторије у ул., у које се без правног основа уселио 1993. године. Наведено решење је постало извршно дана 16.02.1994. године, а на основу Закључка о дозволи извршења бр. 08-I-360-58/2002 од 29.03.2002. године. Против наведеног Закључка о дозволи извршења тужилац је изјавио жалбу која је одбијена решењем Секретаријата за комуналне и стамбене послове Града Београда III-03 бр. 360-283/2002 дана 02.09.2002. године. Обавештењем Службе за извршење Управе ГО Нови Београд од 25.06.2019. године тужилац је обавештен да ће се спровести принудно извршење наведеног решења о исељењу од 15.08.1994. године и то дана 04.07.2019. године.

Одлуком Општинске управе Нови Београд - Одељење за привреду и финансије бр. II-456-386/94 од 14.11.1994. године заједничка просторија у сутерену (сушионица) површине 47 м², у стамбеној згради у ул.... додељена је тужиоцу као учеснику конкурса, а ради претварања у стан. Решењем Одељења за привреду и финансије Скупштине општине Нови Београд бр. II-465-713/94 од 10.03.1995. године тужиоцу је утврђено право на претварање наведене заједничке просторије у стан, а у складу са Одлуком Скупштине општине Нови Београд о условима за претварање заједничких просторија у станове, за припајање заједничких просторија суседним становима и претварање заједничких просторија у пословни простор бр. I-020-29 од 30.06.1994. године ("Службени лист Града Београда", бр. 11/94). Наведено решење од 10.03.1995. године поништено је решењем Министарства финансија Републике Србије 07 бр. 360-02-00377/95 од 16.07.1996. године, а тужба коју је тужилац поднео против наведеног другостепеног решења одбијена је пресудом Врховног суда Србије У. бр. 168/97 од 23.04.1997. године.

Закључком Одељења за имовинско-правне и стамбене послове бр. 08-I-360-58/2002 од 18.06.2002. године, предлог тужиоца од 09.04.2002. године за понављање поступка окончаног решењем Одељења за грађевинске и комунално-стамбене послове СО Нови Београд бр. III-360-907/94 од 15.08.1994. године, одбачен је као неблагоприятан.

Тужиоцу је дана 14.06.2002. године издата привремена урбанистичка дозвола за адаптацију и претварања наведене заједничке просторије у независну стамбену јединицу. Одељење за имовинско-правне и стамбене послове Општинске управе Нови Београд застало је са спровођењем решења о иселењу тужиоца из предметне заједничке просторије на основу закључка Извршног одбора СО Нови Београд бр. VI-06-25 од 21.08.2002. године којим је то одељење обавезано да сва лица која се налазе у заједничким просторијама обухваћеним Одлуком СО Нови Београд бр. I-020-29 од 30.06.1994. године обавесте о могућности легализације, односно претварања заједничких просторија у стан и припајање стану у смислу члана 11 Закона о посебним условима за издавање грађевинске и употребне дозволе и да их позове да у року од 90 дана од пријема обавештења поднесу надлежном органу-Одељењу за грађевинске и инспекцијске послове Општинске управе Нови Београд захтев за издавање грађевинске дозволе са комплетном законом прописаном документацијом. Према допису Одељења за грађевинске и комуналне послове Градске општине Нови Београд бр. VIII-351-сл./03 од дана 24.11.2003. године тужилац до наведеног датума није овом органу поднео захтев за издавање грађевинске дозволе, већ је поднео захтев за попис и геодетско снимање објекта дана 09.02.2001. године али је дана 12.02.2001. године од истог захтева одустао и повукао документацију.

Тужилац је дана 22.07.2002. године поднео захтев за оглашавање ништавим решења Одељења за грађевинске и комунално-стамбене послове СО Нови Београд бр. III-360-907/94 од 15.08.1994. године којим му је наложено иселење из предметне заједничке просторије, а по ком захтеву је Одељење одлучило и донело решење бр. I-360-58/02 дана 22.11.2004. године којим је одбијен захтев као неоснован.

Против тужене Стамбене заједнице ..., тужилац је 02.07.2019. године поднео тужбу ради утврђивања права својине по основу одржаја на стану у ул. ..., површине 47 м², у ком поступку је дана 10.05.2002. године донета правноснажна пресуда Трећег основног суда у Београду П 6906/19 којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је имајући у виду одредбу члана 54 став 1 Закона о извршном поступку ("Службени лист СФРЈ" бр. 20/78...35/91 и "Службени лист СРЈ" бр. 27/92...24/94), члана 23 Закона о извршном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04), члана 50 Закона о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС" бр. 31/11...139/14) и члана 111 став 1 Закона о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС" бр. 106/15 и 54/19) оценио да је неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је недозвољено извршење одређено решењем о иселењу Одељења за грађевинске и комунално-стамбене послове Скупштине општине Нови Београд бр. III-360-907/94 од 15.08.1994. године.

Чињенично стање у првостепеном поступку утврђено је потпуно и поуздано правилном оценом изведених доказа и првостепени суд је на јасан и логичан начин изложио садржину изведених доказа и дао њихову оцену коју у свему као правилну прихвата и овај суд. Разлоге које је за одлуку дао првостепени суд у свему прихвата и овај суд као другостепени, као јасне, довољне и на закону засноване. Жалбом тужиоца чињенично стање се ни не доводи у сумњу, а у жалби нису истицане нове чињенице нити предлагани нови докази у смислу одредбе члана 372 став 1 ЗПП.

Неосновано се жалбеним наводима тужиоца оспорава правилност утврђеног чињеничног стања указивањем да првостепени суд није саслушао тужиоца и предложеног сведока ББ. Суд је правилно применио одредбу члана 8 Закона о парничном поступку, којом је прописано да суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које чињенице ће узети као доказане. Како се тужилац два пута није одазвао позиву суда ради саслушања у својству парничне странке и ако је уредно позван, то је суд правилно ради економичности поступка донео решење којим је ставио ван снаге извођење предложеног доказа. Такође је правилно одбио предлог за извођење доказа саслушањем предложеног сведока, управника зграде, с обзиром да је саслушање предложено на околност да је извршење недозвољено, а све сходно одредби члана 229 ЗПП према којој одредби суд одлучује које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница. У образложењу пресуде првостепени суд је на јасан, логичан и прихватљив начин изнео садржину изведених доказа и правилно их оценио.

Жалбени наводи тужиоца да има одређена права на предметним просторијама с обзиром да је дана 14.06.2002. године добио привремену урбанистичку дозволу за адаптацију и претварање предметних заједничких просторија у независну стамбену јединицу не могу се по ставу другостепеног суда прихватити као основани, с обзиром да је обавеза тужиоца била да у року од 90 дана поднесе захтев за издавање грађевинске дозволе са комплетном законом прописаном документацијом, а у току поступка је утврђено да тужилац није поднео захтев за издавање грађевинске дозволе већ је само поднео захтев за попис и геодетско снимање објекта, од ког захтева је одустао. С обзиром да у предвиђеном року тужилац није поднео захтев за добијање грађевинске дозволе, привремена употребна дозвола, на коју се позива у жалби, је престала да важи.

Такође, неосновано се жалбеним наводима тужиоца указује да је суд требао да здружи предмет из Градске општине Нови Београд, с обзиром да тужилац ни у тужби а ни на припремном рочишту није предложио извођење тог доказа, при чему ни у самој жалби не наводи који је то предмет Градске општине Нови Београд.

Без утицаја су жалбени наводи тужиоца којима указује да је он веровао да је власник стана, да има савесну државину која траје дуже од 20 година те да има правни интерес за подношење тужбе, с обзиром да је пресудом Трећег општинског суда у Београду П 6906/19 од 10.05.2002. године одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца ради утврђивања права својине по основу одржаја на стану у ул. ..., површине 47 м².

Одредбом члана 54 став 1 Закона о извршном поступку (“Службени лист СФРЈ”

бр. 20/78...35/91 и “Службени лист СРЈ” бр. 27/92, 31/93 и 24/94) је прописано да ако решење о приговору зависи од неке чињенице која се односи на само потраживање, а међу странкама је спорна, суд ће упутити дужника да у одређеном року покрене парницу или други поступак ради проглашења да је извршење недопуштено.

Одредбом члана 23 Закона о извршном поступку (“Службени гласник РС” бр. 125/04), којом је регулисан приговор трећег лица у извршном поступку је прописано да лице које тврди да у погледу предмета извршења има право које спречава извршење, може све до окончања извршног поступка изјавити приговор првостепеном суду, којим тражи да се извршење на том предмету прогласи недопуштеним (став 1). Суд ће приговор доставити повериоцу и позвати га да се у року од три дана од дана достављања изјасни (став 2). Суд ће решењем одбацити приговор ако треће лице не учини вероватним да у погледу предмета извршења има право које спречава извршење (став 3). Суд може током целог поступка треће лице, чије право оцени вероватним, а које је извршни поверилац оспорио или се о њему није изјаснио, решењем упутити да у року од 15 дана од дана достављања решења против извршног повериоца покрене парнични поступак ради проглашења да је извршење на том предмету недопустиво (став 4). Извршни дужник који оспорава право трећем лицу може бити обухваћен тужбом из става 4. овог члана (став 5).

Одредбом члана 50 Закона о извршењу и обезбеђењу (“Службени гласник РС” бр. 31/11...139/14) је прописано да лице које тврди да у погледу предмета извршења има право које спречава извршење, може све до окончања извршног поступка да изјави приговор судији, којим тражи да се извршење на том предмету прогласи недопуштеним. Ако извршитељ спроводи извршење, судија приговор доставља и њему (став 1). Судија приговор доставља извршном повериоцу и извршном дужнику и позива их да се у року од пет радних дана од дана достављања изјасне (став 2). Судија решењем одбацује приговор ако треће лице не учини вероватним да у погледу предмета извршења има право које спречава извршење (став 3). Судија може током целог поступка треће лице, чије право оцени вероватним, а које је извршни поверилац оспорио или се о њему није изјаснио, решењем да, упутити да у року од 15 дана од дана достављања решења против извршног повериоца, покрене парнични поступак ради проглашења да је извршење на том предмету недопуштено (став 4). Извршни дужник који оспорава право трећем лицу мора да буде обухваћен тужбом из става 4. овог члана. Сматра се да извршни дужник трећем лицу оспорава право ако се о приговору трећег лица не изјасни у року прописаном у ставу 2. овог члана (став 5).

Одредбом члана 2 тачка 6 Закона о извршењу и обезбеђењу (“Службени гласник РС” бр. 106/15...9/20) је прописано "треће лице" означава учесника у поступку који тврди да на предмету извршења има право које спречава спровођење извршења. Одредбом члана 111 је прописано да треће лице може у року од 30 дана од дана пријема решења о одбацивању или одбијању приговора да покрене парнични поступак против извршног повериоца ради утврђења да је извршење на предмету недозвољено (став 1). Извршни дужник који оспорава право трећег лица мора да буде обухваћен тужбом (став 3).

Најпре, имајући у виду цитирану одредбу члана 54 став 1 Закона о извршном поступку (“Службени лист СФРЈ” бр. 20/78...35/91 и “Службени лист СРЈ” бр. 27/92,

31/93 и 24/94) важећег у време доношења предметног решења Одељења за грађевинске и комунално-стамбене послове Скупштине општине Нови Београд бр. III-360-907/94 од 15.08.1994. године, а којим је наложено тужиоцу да се са свим лицима и стварима исели из заједничке просторије у улици ..., произлази да ће суд упутити дужника да у извршном поступку у одређеном року покрене парницу или други поступак ради проглашења да је извршење недопуштено уколико је међу странкама спорна чињеница која се односи на само потраживање. У конкретном случају у извршном поступку тужилац као извршни дужник, није упућен да у одређеном року покрене поступак ради проглашења да је извршење недопуштено, па нису ни испуњени услови за утврђивање недопуштености извршења наведеног решења на начин како је тужбом тражено. Сходно наведеној одредби 54 став 1 Закона о извршном поступку тужилац може поднети тужбу само када га извршни суд упути на парницу. Како тужилац није упућен на парницу ради проглашења да је извршење одређено решењем Одељења за грађевинске и комунално-стамбене послове Скупштине општине Нови Београд бр. III-360-907/94 од 15.08.1994. године недопуштено, то у конкретном случају, постоји процесна сметња за покретање спора, која није утицала на правилност побијане одлуке с обзиром да је тужбени захтев одбијен као неоснован.

Такође, цитираним одредбама касније важећег Закона о извршном поступку и Закона о извршењу и обезбеђењу треће лице је учесник у поступку који тврди да на предмету извршења има право које спречава спровођење извршења. Треће лице дакле није извршни дужник већ лице које има одређено право које спречава извршење, а као тужени у том поступку покренутом од стране трећег лица треба бити обухваћен и сам извршни дужник. Дакле, странке у извршном поступку немају активну легитимацију у парници за недопустивост извршења с обзиром да је према цитираним одредбама касније важећих закона то право припада само трећем лицу, а не и странкама. У тим ситуацијама када се подноси тужба због недопустивости извршења у питању су правна средства којим се у извршном поступку штити имовина трећих лица. У конкретном случају тужилац није треће лице, већ извршни дужник коме је предметним решењем од 15.08.1994. године наложено да се исели са свим лицима и стварима из заједничких просторија у улици ...

Приликом доношења другостепене одлуке, Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе тужиоца али је нашао да се истима не доводи у сумњу законитост и правилност одлуке, те да исти нису од утицаја на другачију одлуку суда, с обзиром на напред утврђене одлучне чињенице и заузето правно становиште.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 150, 153, 154, 162 и 163 Закона о парничном поступку и туженима су признати трошкови за радње које су биле нужне и оправдане за вођење поступка, одмерени у складу са важећом Адвокатском Тарифом у време пресуђења.

Из изнетих разлога, применом одредби чланова 390 и 401 тачка 2 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20), одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Одбијен је захтев тужене Стамбене заједнице ... за накнаду трошкова

другостепеног поступка, будући да одговор на жалбу није нужни трошак, те је одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде, сходно одредби члана 165 Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић